

Conte “El viatge de la Polla”

1. Inici: Cervera → La Polla i La Mort

La història comença fa molt i molt de temps, a dalt d'un altiplà de la Segarra, on s'alçava un petit poblet anomenat Cervera.

Entre els seus vilatans n'hi havia un de molt especial. Era un ésser estrany: amb el cap de pollastre, un coll ben llarg com de girafa, ales verdes d'ocell, i escates de peix de color blau, verd i vermell que li cobrien tot el cos. Tothom se'l mirava amb despreci i entre riures i bromes, va sortir el seu nom.

- Li direm “Polla” – va dir un vailet.
- I tant! – va dir una nena. Sembla ben bé la dona d'un pollastre!

La Polla, cansada de tantes burles, va decidir marxar de Cervera, i amagar-se a les coves negres i profundes de “Les Forques”, un petit turó on la llegenda explicava que hi vivia una bèstia d'allò més ferotge.

- Qui hi ha dins el meu territori! – cridà una veu tota empipada des del fons d'una cova.
- Sóc..... eh..... em diuen la Polla. – va dir tota poruga.
- La Polla! I què hi fas aquí! Fuig si no vols que et cruspeixi!

És així, com la Polla va conèixer “La Mort”, un ésser que semblava un esquelet, i que va haver de fugir de Cervera perquè ningú s'hi volia apropar.

Entre les dues, s'establí una gran amistat, i cansades d'estar amagades a les Forques decidiren anar a veure món, i començar així un llarg viatge.

2. Tunis → Titella Africana

El primer lloc on van arribar va ser Tunis, a l'Àfrica. Un poble, que a diferència de Cervera, hi feia molta calor. Hi havia molt poques plantes. Tot estava ple de sorra. La gent anava vestida amb unes túniques llargues fins els peus. El color de la seva pell era més fosc, i parlaven d'una manera molt estranya, que no se'ls entenia gens.

Mentre feien una becaïneteta algú els preguntà:

- Què hi feu aquí?

Es despertaren de seguida, i incrèdules digueren:

- Qui ets tu? I com saps la nostra llengua?
- Jo sóc la Titella Africana, i sé la vostra llengua perquè part de la meua família ha marxat cap al vostre país per poder treballar. Ells m'han ensenyat a parlar el català. Ara sé parlar l'àrab i el català.

És així com es van fer amigues amb la Titella Africana, que era alta com un sant pau, i anava vestida amb una túnica llarga fins els peus de color vermell, taronja i groc, tenia uns cabells rossos com la palla, i portava un barret punxegut per protegir-se del sol.

Tot parlant es va apuntar a fer el viatge amb elles dues, per així poder arribar a Catalunya i trobar-se amb la seva família.

3. Alexandria → Titella Blava

Continuant la seva aventura pel desert de l'Àfrica, i després de travessar el riu Nil, van arribar a un gran desert, on hi havia tres piràmides molt i molt grans. La titella Africana els va explicar que aquells monuments els feien pels reis d'Egipte, anomenats faraons, per enterrar-los allà amb totes les seves riqueses. La titella Africana els feia de guia, ja que coneixia molt bé tant el lloc com la llengua d'aquell país. Els digué que al poble del costat, a Alexandria, hi tenia una cosina, i que de ben segur els donaria una mica de menjar i aigua per beure.

No obstant, caminant per les piràmides van sentir una veu que les cridava:

- Titella Africana! Titella Africana!

Era la Titella Blava, la cosina de la Titella Africana. Era tant alta com ella, però no tant morena de cara, amb una cresta de color blau. Els va explicar que estava treballant allà i que al ser tant i tant alta, havia de posar les pedres de dalt de tot de les piràmides, i que de tant treballar ja estava bastant cansada. Ara, volia fer vacances.

- I per què no vens amb nosaltres? Podries venir de vacances fins a Cervera! –li va dir la Polla.
- Fet! Va dir la Titella Blava.

I ja eren una més.

4. Terra Santa → Cuca Matraca

Els dies passaven, i van arribar a l'Orient, a un país que anomenaven Terra Santa. Allà, es van trobar un poble tot destrossat. Era una imatge desoladora i molt trista. Gairebé es posen a plorar.

Tot d'una, van sentir un soroll que venia d'una casa en ruïnes:

- Què hi ha algú? – va dir la Polla, amb veu baixa.

Però no va contestar ningú.

- Què hi ha algú? – va tornar a dir la Polla, aquesta vegada amb una mica més de veu.

Però no es va sentir ni una mosca.

Totes quatre van avançar gairebé sense respirar, per no fer gens de xivarri. I de sobte, van sentir el so com el de les matraques de Cervera.

- Escolta! – va dir la Polla – Nosaltres no et farem mal. Pots estar tranquil, que som amics teus!

Aleshores, entre les runes va sortir una petita cuca, molt bonica, amb una cara allargada però molt trista, i tota coberta d'un pèl llarg de moltíssims colors. Tota espantada va dir:

- Sóc... una... petita cuca que ho ha perdut tot. Al meu país hi ha hagut unes persones que s'han enfadat i han provocat una guerra, i ens han deixat sense res.
- Tranquil·la - li va dir la titella Africana – Nosaltres t'ajudarem.
- Sí! – va dir la titella Blava – Jo en sé molt de fer cases. N'he fet moltes pels reis del meu país, els faraons. Si vols t'ajudarem a reconstruir la teva!
- No cal - va dir la Cuca. Jo ja no em sento gens segura al meu país. Us faria res que vingués amb vosaltres?

Fou així, com entre misèries, van conèixer una nova amistat. Era la més petita de totes elles, però tenia un cor immens, potser per tot el mal que li havien fet. La van anomenar Cuca Matraca, en honor al so que van sentir quan la van conèixer.

5. Bizanci → Tarasca

Caminant, caminant van arribar fins a Bizanci, i a davant seu hi havia el mar Negre.

- I com carai el travessarem, aquest mar? – va preguntar la Mort
- Jo puc volar una mica – va dir la Polla – però no tant com per travessar-lo tot sencer!

Al peu del riu, mentre rumiaven com ho podien fer, va aparèixer d'entre les aigües una bèstia.

- Bona tarda tinguin! – els va dir
- Bona tarda – va dir la titella Africana, que de vergonya no en tenia gens ni mica.

La Polla, tota perplexa va dir ràpidament:

- Vostè potser ens podria ajudar!
- Jo, ajudar-les a què? – va preguntar la bèstia.
- A travessar el mar! – va dir la Polla.

Al cap de deu minuts, ja estaven totes cinc damunt l'esquena d'aquella bèstia d'escates marrons, vermelles i verdes.

Així va ser com travessaren aquell gran mar i conegueren una nova amiga, la Tarasca. Ella els explicà que el seu color de pell era tant negre perquè les aigües del mar estaven brutes i contaminades ja que les persones dels països dels voltants llençaven totes les escombraries al mar. La Polla, li explicà que a Cervera tenien un port de mar, i que l'aigua que hi havia era d'un blau d'allò més cristal·lí, fins i tot ella s'hi banyava de tant en tant.

Doncs què us hem d'explicar! Al viatge de la Polla ja eren una més!

6. Macedònia/Grècia → Carranco

Van passar uns quants dies i arribaren a Grècia, un país meravellós d'Europa, on hi havia uns temples molt i molt antics. Tant antics, que gairebé no s'aguantaven ni drets.

Ja es feia fosc, i decidiren passar-hi la nit, a Grècia. Així que entraren dins d'un d'aquests temples per aixoplugar-se de la freda nit que feia.

Mentre ja portaven el primer son, la Titella Africana digué:

- Noies, que dormiu? Jo tinc els peus tant congelats que no puc aclucar l'ull!
- Vols fer el favor de callar? – li va dir la Tarasca – Estem intentant dormir!
- Però fa un fred de mil dimonis! – va insistir la Titella Africana.
- Si tinguéssim una mica de foc per poder-nos escalfar.... – va dir la Cuca Matraca.

Dit i fet. En aquell moment, es va encendre un foc allà mateix.

- Però.... qui l'ha encès? – va preguntar la Polla.
- Un servidor!
- I tu qui ets? – li va preguntar la Mort tota espantada
- Sóc el drac del déu Hefest, el déu del foc. I estic vigilant el seu temple. Hefest no em deixa fer mai foc, si no és una ocasió especial. I com que fa tant temps que no he tingut convidats a casa meva.... crec que aquesta és una ocasió especial!
- Per cert, com et dius? – li va preguntar la Titella Blava.
- Em dic Carranco.

Així que al costat del foc i ben calentetes, van començar a parlar totes sis amb aquell nou amic tant simpàtic. Parlant, parlant li van explicar que a Cervera, quan feien cercaviles pels carrers del poble, els dracs podien cremar tant com volien, i que petits i grans n'estaven encantats. Fins i tot, hi havia una colla de diables que es feien dir els Carranquers que els acompanyaven. Li van explicar tantes meravelles que va decidir abandonar el temple del déu Hefest, i dirigir-se amb elles cap a Cervera.

7. Itàlia → Cuca de Cervera

La propera etapa del seu llarg viatge va ser Itàlia. Aquí, s'hi van integrar en un tres i no res. No van parar de menjar tot tipus de pasta i pizza.

Un dia, mentre estaven en una terrassa d'una cafeteria prenent un capuccino, va passar corrents una bèstia llarga com un dia sense pa, cridant com boja, i al seu darrera un grup de cuiners.

- Auxili! Si us plau, que algú m'ajudi! Que jo no sóc un tallarí!
- I tant que ets un tallarí – deia un dels cuiners – I dels grossos que ets!
- Potser que fem alguna cosa – va dir la Cuca Matraca. Que aquesta bèstia no és pas cap tallarí! Sinó que és una de les nostres! Vinga! Anem-la a ajudar!

La Tarasca es va posar davant dels cuiners perquè no poguessin continuar corrents i la Titella Blava i la Titella Africana, per darrera, van estendre les seves llargues mans, i amb un moment van acorralar els quatre cuiners que la perseguien. Aleshores el Carranco, va fer un cercle de foc al seu costat per tal que no es poguessin escapar.

- Molt bé! – va dir la Mort – ja els tenim!

Mentrestant la Polla, va anar volant cap on era la nova bèstia, i li va dir que ja no hi havia perill. Ella, tota contenta, les va convidar a dinar. I sabeu què van menjar? Tallarins al roquefort.

La nova bèstia, era una Cuca de molts i molts colors i amb un cap i cos grandiosos. Tota sola es va cruspir cinc plats de tallarins! Cansada que la confonguessin, va decidir canviar d'aires i anar-se'n amb ells.

- I a tu com et direm? – va preguntar-li la Polla
- Cuca! El meu nom és Cuca! A partir d'ara Cuca de Cervera!

8. Còrsega → Paller

Cada vegada eren més a prop de Cervera, i la Polla no parava d'explicar-los coses del seu poble. Tot xerrant i a espatlles de la Tarasca, van arribar fins a Còrsega, una illa del Mediterrani. Ben bé perquè feia fred, perquè sinó totes haguessin anat a la platja a fer un bany.

A l'arribar al poble i al mig de la Plaça Major, hi tenien col·locat un paller maquíssim. En veure'l s'hi acostaren de seguida. Però... si el paller parlava!

- Ei! Qui sou? Què em voleu fer? – va dir el Paller.
- Nosaltres? Però tu qui ets? Com és que parles... i com pot ser que un paller parli? - va preguntar la Titella Blava.
- Jo un paller? Això mai! Jo sóc una bruixa africana! Però ningú em creu!
- I què hi fas aquí? – afegí la Mort
- Em sembla que em volen cremar – va dir amb veu baixa.
- Cremar!!!! – va dir la Cuca Matraca tot cridant.
- Txsssss! – va fer la Titella Africana – No parlis tan fort!
- Aquesta nit fan un ball a la Plaça Major, i com que fa tan fred... es pensen que sóc un paller!
- Doncs d'assemblar-te, t'hi assembles moltíssim! – va dir la Tarasca.
- Tranquil·la que nosaltres et traurem d'aquí! – va dir la Polla

El Carranco, en un tres i no res, va fondre les cadenes que envoltaven el Paller, i aquest va quedar lliure. Tan lliure que decidí escapar-se amb ells i anar fins a Cervera. Això sí, a partir d'aleshores li quedà el nom de Paller.

9. Cervera → Mussol

Finalment, després de tot el llarg viatge, arribaren a Cervera. De ben lluny es veia la silueta d'aquell bonic poble de la Segarra.

Les bèsties van començar a desfilant una rere l'altra pels carrers de Cervera, amb la Polla al capdavant. Ella feia de guia i anava explicant totes les coses boniques de la vila.

Un mussol, que volava per allà, va començar a pregonar a tots els nens i nenes de Cervera que la Polla havia tornat. I, en un tres i no res, el carrer es va omplir de gom a gom. Tots van començar a cridar:

- Veniu, veniu! És la Polla! Veniu! Ha tornat la Polla!

La Polla, en sentir com la cridaven i la rebien amb tanta estimació, va estirar més que mai el seu llarg coll, va moure les seves precioses escates i tot lluint la seva cresta tota cofoia.

Darrera seu, s'hi van afegir la Mort, la Titella Africana, la Titella Blava, la Cuca Matraca, la Tarasca, el Carranco, la Cuca de Cervera, el Paller i fins i tot el Mussol que havia fet el pregó.

De tan boniques que les trobaven tots els nens i nenes van començar a seguir-les. S'hi van afegir un grup de grallers i tabalers que estaven assajant a la casa dels diables de Cervera Carranquers. I... va començar una gran festa!

Des d'aleshores, any rera any, la Polla i les seves noves amistats surten en cercavila pels carrers de Cervera, acompanyades de la música de gralles i tabals, per compartir una estona amb tots els vilatants.

I vet aquí una bèstia i vet aquí un animal,
aquest conte ja té final.